

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

**ПРЕДМЕТ ПАУНОВИЋ против СРБИЈЕ**

*(Представка број 54574/07)*

ПРЕСУДА

Члан 6. (кривично) • Независни суд • Непристрасни суд • Учествовање у раду жалбеног већа од стране судије који је био заменик општинског јавног тужиоца у време подношења оптужнице против подносиоца представке • Судија који није учествовао у припремним фазама оспореног кривичног поступка или у изради оптужнице • Одсуство двојне улоге

СТРАЗБУР

3. децембар 2019. године

*Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним у члану 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакцијских измена.*

**У предмету Пауновић против Србије,**

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Jon Fridrik Kjølbro, *председник,*

Faris Vehabović,

Branko Lubarda,

Carlo Ranzoni,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani,

Jolien Schukking, *судије,*

и Andrea Tamietti, заменик секретара Одељења,

Након већања на затвореној седници одржаној 12. новембра 2019. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

## ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке против Републике Србије (број 54574/07) коју је према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”) Суду поднео држављанин Србије, г. Драгослав Пауновић (у даљем тексту: „Подносилац представке”, 3. децембра 2007. године.
2. Подносиоца представке је заступао г. И. Павловић, адвокат из Сокобање. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) је заступао њен бивши заступник, гђа Н. Плавшић, коју је недавно заменио њен тренутни заступник, гђа З. Јадријевић Младар.
3. Подносилац представке је истакао да је Окружном суду у Нишу недостајала непристрасност, услед кршења његовог права на правично суђење.
4. Представка је првобитно додељена Трећем одељењу Суда (правило 52. став 1. Пословника Суда). Дана 29. септембра 2015. године, Влада је обавештена о представци. Дана 20. септембра 2019. године, Суд је променио састав својих одељења (правило 25. став 1.), те је предметни случај додељен новоформираном Четвртом одељењу (правило 52. став 1.).

## ЧИЊЕНИЦЕ

### I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

#### A. Кривични поступак против подносиоца представке

5. Подносилац представке је рођен 1956. године и живи у Сокобањи.
6. Дана 2. августа 2006. године, И.С., заменик тужиоца при Општинском јавном тужилаштву у Алексинцу, оптужио је подносиоца представке за наношење телесних повреда и смрт услед опасне возње (тешко дело против безбедности саобраћаја).
7. Дана 24. октобра 2006. године, на првом главном претресу у предмету против подносиоца представке пред Општинским судом у Алексинцу, као и касније током главног претреса, тужилаштво су заступали заменици тужиоца С.С. и И.С.
8. Дана 12. децембра 2006. године, Општински суд у Алексинцу је подносиоца представке осудио на шест месеци затвора за наведено кривично дело. Подносилац представке и заменик тужиоца, И.С., су уложили жалбу против ове пресуде.
9. Дана 17. априла 2007. године, Окружни суд у Нишу, у већу од три судије, тј. судије Н.С. као председника већа, судије Б.К. као судије известиоца и судије С.М., потврдио је првостепену пресуду по жалби. Судија Б.К. је изабран за судију Окружног суда дана 15. августа 2006. године.
10. Подносилац представке је уложио захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде, жалећи се, између осталог, на присуство судије Б.К. у већу Окружног суда у Нишу у жалбеном поступку. Подносилац представке је тврдио да је, због чињенице да је судија Б.К. био на месту заменика Општинског јавног тужиоца у Алексинцу током првостепеног кривичног поступка који је вођен против њега, састав већа Окружног суда у Нишу прекршио гаранцију непристрасности. Он се жалио на следеће:

„Судија [Б.К.], који је учествовао као члан другостепеног већа и као судија извештач у жалбеном поступку, био је на месту заменика Општинског јавног тужиоца у Алексинцу у време трајања првостепеног поступка ...

... јавни интерес у кривичном поступку против [подносиоца представке] заступало је Општинско јавно тужилаштво у Алексинцу, чији је представник био Б.К. ...

... да је [Б. К.] требало да буде изузет због неспојивости његовог положаја судије и тужиоца.”

11. Дана 23. октобра 2007. године, Врховни суд Србије је одбио подносиоцев захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде, закључивши да судија Б.К. није учествовао у поступцима против подносиоца представке у својству тужиоца, и потврдио одлуке нижих судова. Што се тиче притужбе да другостепени суд није био непристрасан, Врховни суд је констатовао следеће:

„Врховни суд сматра да су жалбени наводи неосновани, јер из списка предмета произлази да члан судског већа, судија Б.К., није учествовао у овом поступку као заменик Општинског јавног тужиоца, нити је учествовао у истрази, те зато није било потребе да буде изузет из већа само зато што је током првостепеног поступка он обављао поменуту функцију у Алексинцу.”

12. Подносилац представке је пуштен из затвора 11. јуна 2008. године, након што је издржао четири месеца казне.

### **Б. Остале релевантне чињенице**

13. Подносилац представке је радио као порески инспектор при Пореској инспекцији Министарства финансија.

14. Током вршења својих дужности, подносилац представке је испитивао рад одређеног привредног друштва и 2005. године поднео захтев за покретање прекршајног поступка против тог привредног друштва и одговорне особе В. К., који је брат судије Б. К.

15. Дана 20. марта 2008. године, у складу са Законом о државној управи, Министарство финансија је отпустило подносиоца представке *ex lege* (по сили закона) из државне службе јер је исти био осуђен за кривично дело и осуђен на шест месеци затвора.

## **II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА**

16. Одредбе Законика о кривичном поступку из 2001. године („Службени лист Савезне Републике Југославије”, бр. 70/01 и 68/02; и „Службени гласник Републике Србије” – „СГ РС” – бр. 58/04, 85/05, 115/05 и 46/06), како је то било предвиђено у то време, утврдиле су различите разлоге за обавезно изузеће судија из већа, као што следи:

### **Члан 40.**

„Судија или судија – поротник ће бити изузет од судијске дужности:

1) ако је оштећен кривичним делом;

...

4) ако је у истом кривичном предмету вршио истражне радње, или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца, или је испитан као сведок или као вештак;

...

6) ако постоје друге околности које изазивају сумњу у његову непристрасност. “

17. Разлози наведени у ст. 1. до 5. члана 40. сматрају се обавезним основама за изузеће судије или судије – поротника од судијске дужности. Члан 41. предвиђа да, од тренутка када судија или судија-поротник сазна да постоји било који апсолутни основ за његово изузеће од судијске дужности, тај судија мора да прекине сваки рад на том предмету или да о околностима које би условиле његово изузеће непосредно обавести председника суда у коме обавља судијску функцију, након чега би председник био дужан да именује другог судију уместо њега. Судија или судија – поротник је такође дужан да обавести председника суда о било којим другим околностима (према члану 40. став 6) које могу представљати основ за његово изузеће.

18. Чланови 7. и 14. Закона о јавном тужилаштву („Сужбени гласник РС”, бр. 63/01, 42/02, 39/03, 44/04, 61/05, 46/06 и 106/06 – последња споменута референца означава релевантну одлуку Уставног суда) прописују да јавни тужилац треба да обавља своје дужности непосредно или посредством својих заменика, и да су сви у тужилаштву подређени њему или њој, укључујући његове или њене заменике. Заменици јавног тужиоца су дужни да извршавају све радње које су им поверене од стране јавних тужилаца и могу, без икаквог посебног одобрења, предузимати било коју радњу коју су јавни тужиоци овлашћени да врше.

## ПРАВО

### I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

19. Подносилац представке се жалио да у жалбеном поступку пред Окружним судом у Нишу његов случај није правично испитан од стране непристрасног суда, имајући у виду присуство судије Б. К. у судском већу, а који је претходно обављао функцију заменика Општинског јавног тужиоца у време трајања првостепеног кривичног поступка који се водио против подносиоца представке. Подносилац представке је такође тврдио да је, вршећи своје дужности пореског инспектора 2005. године, испитивао рад одређеног привредног друштва и предложио покретање прекршајног поступка против тог привредног друштва и одговорног лица В. К., који је био брат судије Б. К. (види став 14. горе). То је, по мишљењу подносиоца представке, представљало кршење захтева из Конвенције према коме је у његовом случају требало да одлучује „непристрасан суд”, чиме је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције, а који у релевантном делу гласи:

„Свако, током одлучивања о ... кривичној оптужби против њега, има право на правичну ... расправу ... пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.”

#### **A. Притужба која се односи на наводну пристрасност судије Б. К. по основу његове породичне везе са В. К.**

20. Суд сматра да је прикладно прво решити притужбу због наводног недостатка непристрасности по основу породичног односа судије Б. К. са горе поменути В. К, против кога је подносилац представке желео да покрене прекршајни поступак (види став 14. горе).

21. Влада је нагласила да је подносилац представке у својој представци пред Судом пропустио да изнесе наводе да је поднео захтев за отварање прекршајног поступка против брата судије Б.К. пред домаћим судовима, као и да је то по први пут споменуо у својим запажањима која су достављена након што је обавештење о овом случају достављено Влади. Она је сугерисала да је подносилац представке злоупотребио право на појединачну представку у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције, јер је његов нови аргумент пред судом био прикривен и обманљив, јер је исти пропустио да изнесе благовремено и на домаћем нивоу.

22. Суд истиче да је надлежан да преиспитује, у светлу целокупних захтева Конвенције, околности на које се подносилац представке притужује. Надаље, подносилац представке може да појасни или детаљно изложи своје првобитне поднеске током поступка из Конвенције. Суд мора да узме у обзир

не само оригиналну представку, већ и додатну документацију која има за циљ да употпуни оригиналну представку елиминишући све првобитне пропусте или нејасноће (види, на пример, *Ringelsen против Аустрије*, од 16. јула 1971. године, став 90, Серија А бр. 13, и *Радомиља и други против Хрватске* [ВВ], бр. 37685/10 и 22768/12, ст. 121–122, од 20. марта 2018. године, са даљим референцама).

23. Враћајући се на овај случај, Суд примећује да притужба сажета у ставу 20. горе није укључена у првобитну представку, у којој је подносилац представке истакао притужбу на основу члана 6. Конвенције само у погледу наводне двојне функције судије Б. К. у оспореном кривичном поступку. Додатна притужба је поднета након што је обавештење о представци достављено Влади, у коначном одговору подносиоца представке од 17. марта 2016. године на приговоре Владе у погледу прихватљивости и основаности представке. Ова притужба не представља детаљну разраду иницијалне притужбе подносиоца представке пред Судом, о којој је обавештење достављено Влади. Стога није истакнута или детаљно разрађена довољно рано како би се омогућила размена запажања између страна (види, у различитим контекстима и *mutatis mutandis*, *Nuray Şen против Турске* (бр. 2), бр. 25354/94, став 200, од 30. марта 2004. године; *Skubenko против Украјине* (одл.), бр. 41152/98, од 6. априла 2004. године; *Melnik против Украјине*, бр. 72286/01, ст. 61–63, од 28. марта 2006. године; *Мазнуак против Украјине*, бр. 27640/02, став 22, од 31. јануара 2008. године; *Kuncheva против Бугарске*, бр. 9161/02, став 18, од 3. јула 2008. године; *Lisev против Бугарске*, бр. 30380/03, став 33, од 26. фебруара 2009. године и *Tsonyo Tsonev против Бугарске*, бр. 33726/03, став 24, од 1. октобра 2009. године).

24. Ипак, Суд не мора да одлучи да ли је примерено да се ово питање посебно размотри у овој фази поступка, с обзиром да је притужба у сваком случају недопуштена јер је подносилац представке није поднео, ни формално ни суштински, у његовој жалби пред Врховним судом (види став 10 горе), те стога није исцрпео доступне и делотворне домаће правне лекове (види *Schimanek против Аустрије* (одл.), бр. 32307/96, од 1. фебруара 2000. године; *Salaman против Уједињеног Краљевства* (одл.), бр. 43505/98, од 15. јуна 2000. године; *Strömberg против Данске* (одл.), бр. 57211/00, од 20. јуна 2002. године; и *Andersen против Данске* (одл.), бр. 57204/00, од 5. септембра 2002. године).

25. Стога Суд сматра да овај део представке мора бити одбачен на основу члана 35. ст. 1. и 4. Конвенције услед неисцрпљивања домаћих правних лекова.

## **Б. Жалба која се односи на наводну пристрасност судије Б. К. на основу своје двојне функције**

### *1. Допуштеност*

26. Влада је истакла да је подносилац представке пропустио да искористи уставни апарат за обештећење, те је доставила неколико одлука Уставног суда у којима је утврђено да домаћим судовима недостаје непристрасност и наложено поновно отварање спорног поступка, мада на основу разлога који су другачији од онога о коме је реч у овом предмету.

27. С обзиром на то да је Суд већ утврдио да уставна жалба начелно није делотворан правни лек за представке поднете пре 8. августа 2008. године (види *Винчић и други против Србије*, бр. 44698/06 и 30 других, став 51, од 1. децембра 2009. године), и да се питање да ли су исцрпљена сва домаћа правна средства обично одређује позивањем на датум када је представка поднета Суду (види *Цветковић против Србије*, бр. 17271/04, став 41, од 10. јуна 2008. године, и *Ваутманн против Француске*, бр. 33592/96, став 47, ЕСЉП 2001-V (изводи)) – односно пре 8. августа 2008. године у предметном случају (види став 1 горе) – Суд сматра да је подносилац представке заиста исцрпео све делотворне правне лекове те да није имао обавезу да искористи уставну жалбу. Стога се приговор Владе мора одбацивати.

28. Суд констатује да притужба подносиоца представке није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције. Суд даље констатује да иста није недопуштена по неком другом основу. Према томе, она се мора прогласити допуштеном.

(a) 2. Основаност

(a) Поднесци странака

i. Подносилац представке

29. Подносилац представке је тврдио да је његово право на правично суђење од стране непристрасног суда повређено, јер је другостепеном суду недостајала непристрасност. Истакао је да би судија Б. К. требало да се изузме због међусобне неспојивости његовог положаја судије и тужиоца. Подносилац представке је навео да је судија Б. К. био заменик Општинског јавног тужиоца у периоду трајања првостепеног поступка који се водио против њега, и да је небитно то да ли се дотични судија уопште појавио на саслушању у својству тужиоца или не. Подносилац представке је нагласио да, у сваком случају, заменици јавног тужиоца представљају јавне тужиоце у вршењу њихових дужности, и позвао се на принцип јединствености, недељивости и хијерархијске структуре јавног тужилаштва (принцип инокосности функције јавног тужиоца; види став 18. горе). Стога је подносилац представке тврдио да је улога судије Б. К. у другостепеном поступку довела у питање поштовање објективног теста захтева непристрасности из члана 6. став 1. Конвенције.

ii. Влада

30. Влада је тврдила да није било кршења члана 6. став 1. Конвенције. Прво је истакла да сама чињеница да је Б. К. некада био члан Општинског јавног тужилаштва у Алексинцу није разлог за сумњу у његову непристрасност у погледу његове наредне улоге члана судског већа. За разлику од случаја *Piersack против Белгије* (од 1. октобра 1982. године, Серија А, број 53), Б. К. у предметном случају није ни на који начин био надређени заменицима тужиоца, није имао ни овлашћење за измену или исправљање поднесака других заменика нити овлашћење да на било који начин утиче на активности заменика који су поступали у случају подносиоца представке. Према списима кривичног истражног поступка (Ки број 73/06), може се јасно видети да Б. К. никада није био овлашћен да процесуира случај подносиоца представке у његовој улози заменика тужиоца, те да није предузео никакве радње у поступку против подносиоца представке.

31. Даље се позивајући на случај *Walston против Норвешке* ((одл.), бр. 37372/97, од 11. децембра 2001. године) и на временски оквир у којем је судија Б. К. вршио дужност заменика тужиоца, Влада је тврдила да је судија Б. К. био именован за судију Окружног суда у Нишу 15. августа 2006. године (види став 9. горе), односно пре него што је Општински суд уопште одржао прво рочиште у случају подносиоца представке (види став 7. горе). Другим речима, судија Б. К. више од два месеца није био на функцији заменика Општинског јавног тужиоца до одржавања прве главне расправе, већ је уместо тога био судија Окружног суда. Стога се није могао појавити ни у једној фази поступка пред домаћим судовима као заменик јавног тужиоца.

32. Влада је даље објаснила домаће механизме за отклањање било каквих неправилности које би могле довести у сумњу независност и непристрасност судова, укључујући могућност изузећа (види став 17. горе). Влада је нагласила да је подносилац представке користио један од ових механизма, односно захтев за заштиту законитости, постављајући конкретно питање у свом случају (види став 10. горе). Међутим, највиши национални суд није сматрао да су бојазни подносиоца представке у погледу непристрасности судије били објективно оправдани, те је закључио да услови за изузеће судије нису испуњени, јер судија није имао никакву улогу у кривичном гоњењу (види став 11 горе).

33. На крају, Влада се поново позвала на случај *Piersack* (цитиран горе, ст. 30(б)) закључујући да би се „отишло предалеко у супротну крајност уколико би се заузео став да бившим правосудним службеницима у тужилаштву није дозвољено да учествују у раду судског већа у сваком случају који је првобитно испитивало то тужилаштво, чак иако они никада нису лично поступали у предмету”.

## (б) Оцена Суда

### i. Општа начела

34. Суд констатује да је релевантна судска пракса изложена у предмету *Morice против Француске* ([ВВ] бр. 29369/10, ст. 73–78, ЕСЉП 2015; види такође, у кривичном контексту, *Kyprianou против Кипра* [ВВ], бр. 73797/01, ст. 118–21, од 15. децембра 2005. године и *Sigurður Einarsson и други против Исланда*, бр. 39757/15, ст. 55–59, од 4. јуна 2019. године). Она се може сажети на следећи начин.

35. Непристрасност означава одсуство предрасуда или пристрасности. Њено постојање или непостојање се може проценити субјективним приступом, који покушава да утврди лично уверење или интерес датог судије у одређеном предмету, те објективним приступом, којим се утврђује да ли је дотични судија пружио довољне гаранције за искључење било какве легитимне сумње у том погледу. Што се тиче другог теста, он подразумева разматрање да ли, потпуно независно од личног понашања појединог судије, постоје утврдиве чињенице које могу изазвати сумњу у непристрасност суда. Тачка гледишта оних који учествују у поступку је важна, али није одлучујућа; оно што је одлучујуће је да ли се нека бојазан у том смислу може узети као објективно оправдана (види *Micallef против Малте* [ВВ], бр. 17056/06, став 96, ЕСЉП 2009). У том погледу чак и изглед може бити од важности или, другим речима, „правда се не сме само спроводити, већ се мора и видети да је спроведена” (видети *De Cubber против Белгије*, од 26. октобра 1984. године, став 26, Серија А, број 86). Како би испунио захтев непристрасности, национални суд се мора придржавати и субјективних и објективних тестова (види, међу више ауторитета, *Morice*, цитиран горе, став 73).

36. Суд подсећа да се морају узети у обзир и питања унутрашње организације (види *Piersack*, цитиран горе, став 30(d), и *А. К. против Лихтеништајна*, број 38191/12, став 67, од 9. јула 2015. године) и да је постојање националних поступака за осигурање непристрасности, односно правила која регулишу изузеће судија, једнако релевантан фактор. Таква правила показују забринутост националног законодавства да уклони све разумне сумње у погледу непристрасности дотичног судије или суда, и представљају покушај да се осигура непристрасност уклањањем узрока такве забринутости. Уз осигурање непостојања стварне пристрасности, она су усмерена и на отклањање свега онога што би могло изгледати као пристрасност, те тако служе за промовисање поверења које судови морају надањивати у јавности у демократском друштву (види случај *Micallef*, цитиран горе, став 99, и *Межнарић против Хрватске*, бр. 71615/01, став 27, од 15. јула 2005. године). Стога се сваки судија, у погледу кога постоји легитиман разлог за бојазан услед недостатка непристрасности, мора повићи (види *Castillo Algar против Шпаније*, од 28. октобра 1998. године, став 45, *Извештаји о пресудама и одлукама 1998-VIII*).

37. Према пракси Суда, чињеница да је судија поступао у различитим капацитетима у истом случају може у одређеним околностима угрозити непристрасност суда. У предмету *Piersack* (цитиран горе, ст. 30–31), чињеница да је судија председавао кривичним суђењем након што је био руководиоца јавног тужилаштва задуженог за гоњење у истом предмету је могла довести до сумње у непристрасност суда, кршећи члан 6. став 1. Конвенције. У предмету *Wettstein против Швајцарске* (бр. 33958/96, став 47, ЕСЉП 2000-XII), дошло је до временског преклапања између два поступка у којима је једна особа обављала и функцију судије у једном предмету и правног заступника стране која је била супротстављена подносиоцу представке у другом. Као резултат тога, у том случају је подносилац представке имао разлога за забринутост да ће дотични судија надаље посматрати њега као супротстављену страну. Суд је закључио да је ова ситуација могла подстаћи оправдану бојазан код подносиоца представке да судија неће приступити случају са потребном непристрасношћу. На крају, у предмету *Межнарић* (цитиран горе, ст. 28–37), судија је имао двоструку улогу судије трећег степена и адвоката стране која је супротстављена подносиоцу представке у раној фази истог поступка, што представља чињенице које су такође додатно појачане укључивањем судијине кћерке као адвоката

стране која је супротстављена подносиоцу представке у току поступка. Ти су елементи били довољни да Суд закључи да је у том случају дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције.

*ii. Примена ових начела на предметни случај*

38. С обзиром на околности овог случаја, Суд примећује да је подносилац представке осуђен на шест месеци затвора због тешког дела против безбедности саобраћаја од стране Општинског суда у Алексинацу након подизања оптужнице против њега од стране Општинског јавног тужилаштва у Алексинцу (види ст. 6. и 7. горе). Његову жалбу је у другостепеном поступку одбио Окружни суд у Нишу. Суд констатује да је бојазан подносиоца представке о недостатку непристрасности у овом предмету произашла из чињенице да је судија Б.К. био на месту заменика Општинског јавног тужиоца при Општинском јавном тужилаштву у Алексинцу у време када је то исто тужилаштво подигло оптужницу за наведено кривично дело против подносиоца представке, а касније је и учествовао у другостепеном кривичном поступку против подносиоца представке као судија известилац (види став 9. горе).

39. Подносилац представке је истакао овај приговор пред Врховним судом (види став 10. горе), користећи расположиви правни лек – захтев за испитивање законитости правоснажне пресуде. Врховни суд је подржао образложење нижег суда и одбио притужбу која се тиче непристрасности, закључивши да судија Б. К. није учествовао у истрази или оптужници подигнутој против подносиоца представке као заменик тужиоца, те да зато није ни било потребе за његовим изузећем из већа само зато што је био носилац тужилачке функције у Алексинцу током трајања првостепеног поступка (види став 11. горе).

40. У овом случају, Суд примећује да је изузеће судије Б. К. изостало, као и да подносилац представке није затражио његово изузеће нити је поднео приговор због његове потенцијалне пристрасности или његовог понашања током седнице суда у току жалбеног поступка. Веће је пружио свеобухватне разлоге за своју пресуду и уопште није показало пристрасност против подносиоца представке (за разлику од предмета *Kyprianou*, цитираног горе, ст. 130–133, и, *mutatis mutandis*, сродног предмета *Panovits*, цитираног горе, ст. 96–100). Према томе, нема назнака да је судија Б.К. заправо, или субјективно, био пристрасан против подносиоца представке док је био члан судског већа при Окружном суду у његовом предмету, нити је подносилац представке то тврдио.

41. Суд даље подсећа да чињеница да је судија који је претходно током своје каријере обављао дужност јавног тужиоца сама по себи није разлог за бојазан да му недостаје непристрасност (види *Piersack*, цитиран горе, став 30(b), и *К. против Данске* (одл.), бр. 19524/92, одлука Комисије од 5. маја 1993. године), нити то важи за ситуацију када је судија некада био службеник јавног тужилаштва у случају који је првобитно испитивало то тужилаштво, јер сам дотични судија никада није морао да се бави тим случајем (*Piersack*, *ibid.*). Што се тиче пређашње функције судије Б.К, Суд сматра да судија Б.К, у овом случају, заправо није имао двојну улогу у истом поступку који је предмет ове представке. Информације које је доставила Влада (види став 30. горе) потврђују да судија Б.К. није активно нити формално учествовао у припремним фазама кривичног поступка или у изради оптужнице од стране тужилаштва. За разлику од предмета *Piersack* (цитираног горе), који се односио на судију који је претходно обављао дужности вишег заменика јавног тужиоца и имао овлашћење да надгледа рад заменика тужиоца, судија Б.К. у овом случају ни на који начин није био хијерархијски надређен заменицима тужилаца који су поступали у случају подносиоца представке, нити им је давао упутства како да поступају. Није имао ни овлашћења да прегледа или исправља поднеске других заменика, нити овлашћења да на било који начин утиче на активности заменика тужилаца који су поступали у случају подносиоца представке. Суд се стога слаже са Владом и подсећа на његов налаз у предмету *Piersack* (цитираном горе, став 30(b); види такође *Jerino' против Италије* (одл.), бр. 27549/02, од 2. септембра 2004. године), који гласи:



„отишло би се предалеко у супротну крајност уколико би се тврдило да бивши правосудни службеници при тужилаштву нису у стању да учествују у раду већа у сваком случају који је првобитно испитивало то тужилаштво, чак иако никада нису морали лично да поступају у случају. Тако радикално решење, засновано на нефлексибилној и формалистичкој концепцији јединства и недељивости јавног тужилаштва, поставило би практично непробојну баријеру између тог тужилаштва и судског већа. То би довело до поремећаја у правосудном систему неколико држава уговорница, где су преласци из једне од тих канцеларија у другу честа појава. Изнад свега, сама чињеница да је судија некада био члан јавног тужилаштва није разлог за бојазан да му недостаје непристрасност”.

42. Иако Суд наглашава важност „изгледа” у овом контексту (види цитат судске праксе у ставу 35. горе), он налази да је веза судије са тужилаштвом у овом случају била удаљена, те да није уверен да је сама чињеница да је Б.К. био члан тужилаштва у време када је против подносиоца представке подигнута оптужница довољна за изазивање сумње у независност и непристрасност другостепеног суда. У светлу претходног, Суд, као и Врховни суд, не сматра да су бојазни подносиоца представке у погледу непристрасности дотичног судије биле објективно оправдане.

43. Сходно томе, Суд сматра да није дошло до повреде члана 6. Конвенције.

### **ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,**

1. *Проглашава* притужбе које се односе на наводну двојну функцију судије Б. К. допуштеним, а остатак представке недопуштеним;

2. *Утврђује* да није дошло до повреде члана 6. Конвенције.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми дана 3. децембра 2019. године, у складу са правилом 77. ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Andrea Tamietti  
заменик секретара

Jon Fridrik Kjølbrot  
председник